

Voor jou

Verhalen van mantelzorgers

Anne-Rose Hermer

Inleiding

In dit boek maak je kennis met Martine, Koos en Sara. Ze zijn alledrie in een andere fase van hun leven. Maar één ding is hetzelfde voor alledrie: ze zijn mantelzorger. Dat betekent dat ze vrijwillig zorgen voor een familielid. Martine voor haar oude vader, Koos voor zijn dementerende vrouw en de jonge Sara voor haar moeder.

Mantelzorger kun je zomaar worden. Steeds doe je een beetje meer voor iemand die niet meer goed voor zichzelf kan zorgen. En al gauw heb je nauwelijks meer tijd voor jezelf.

In *Voor jou* lees je hoe Martine, Koos en Sara daar ieder op hun eigen manier mee omgaan.

Het verhaal van

Martine

Hoofdstuk 1

‘Mam, zo kom ik te laat op school!’, roept Inge.

‘En dan wordt de juf boos!’

Martine zucht. Ze is bang dat haar dochter gelijk heeft.

Ze zijn op tijd van huis gegaan. Maar ze rijden door een smalle straat met winkels. Voor hen staat een vrachtwagen stil. Martine kan er niet langs.

Inge heeft dit jaar juffrouw Rita. Zij begrijpt de problemen van Martine niet.

Martine en haar man Gerard wonen in een dorp. Samen met hun drie kinderen.

In het dorp is maar één basisschool. En die is niet zo goed. Daarom gaat Inge in een ander dorp naar school.

Inge is elf jaar. Ze is de jongste. Haar broer Lars is veertien en Daniël is zeventien.

Daniël kan zonder hulp naar school.

Maar Lars wordt door zijn vader naar school gebracht.

Het is een bijzondere school. Want Lars is autistisch. Hij maakt moeilijk contact. En hij vindt het lastig om met mensen te praten.

Net als andere autistische kinderen heeft Lars moeite met veranderingen.

Daarom moet alles altijd op dezelfde manier gebeuren. En op hetzelfde tijdstip. Soms raakt Lars al in paniek als ze een keer tien minuten later aan tafel gaan dan anders. Hij krijgt op school ook therapie. Het gaat nu best goed met hem. Maar autisme gaat nooit over. Lars zal altijd anders blijven dan andere mensen.

‘Mam, breng je me naar de klas? Anders gelooft de juf me niet’, vraagt Inge.

‘Maak je geen zorgen. Ik breng je naar de klas’, belooft Martine.

Juffrouw Rita kijkt boos als Inge de klas in komt.

‘De andere kinderen waren wel op tijd op school’, zegt de juf.

‘Niet waar! Ik was ook te laat!’, roept een jongen.

‘Iedereen stil!’ Juffrouw Rita schreeuwt bijna.

‘Als u het normaal vraagt, dan houden de kinderen ook hun mond’, zegt Martine.

Daarna loopt ze weg. Wat is die Rita een vervelend mens!

Hoofdstuk 2

Als Martine haar dochter naar school heeft gebracht, rijdt ze snel door.

In dit dorp woont haar vader. Ze gaat bijna elke dag bij hem kijken.

Behalve op zaterdag. Dan lukt het echt niet.

Op zaterdag belt Martina haar vader altijd op.

Er gaat ook een buurvrouw bij hem kijken.

Martine's vader is 82. Haar moeder is overleden.

De twee broers van Martine wonen ver weg.

Zij komen bijna nooit.

Om negen uur is Martine bij haar vader.

Hij zit aan tafel de krant te lezen.

'Heb je al ontbijt gemaakt?', vraagt Martine.

Haar vader schudt zijn hoofd.

'Nee. Niemand kan zo lekker een eitje voor me bakken als jij.'

Hij kijkt haar lief aan.

'Goed, ik zal een ei voor je bakken. Met spek?'

Zijn ogen beginnen te glimmen.

'Ja!', zegt haar vader.

Terwijl Martine spullen bij elkaar zoekt, begint hij te praten.

'Ik snap het niet. De jongen van de apotheek komt altijd tussen zes en zeven uur 's avonds.

Gisteren kwam ik om half zes thuis.

Toen lag er een briefje in de bus.

Dat ik zelf mijn medicijnen moet gaan halen. Omdat ik niet thuis was.'

Martine zucht. Haar vader heeft geen rijbewijs meer.

In het dorp waar hij woont, is geen apotheek.

Wel in het dorp waar Martine werkt.

'Ik zal je medicijnen straks halen', belooft ze.

'Ik heb ze over twee dagen pas nodig', zegt haar vader. 'Dus het kan ook morgen.'

Martine gaat naar boven en zet de wasmachine aan. Daar heeft haar vader moeite mee.

Soms kan hij zelf de was ophangen. Soms niet.

Hij heeft reuma. Soms heeft hij veel pijn, soms minder.

Als ze weer beneden is, kijkt Martine in de koelkast of er nog melk is.

'Ik zal morgen een paar boodschappen voor je doen', zegt ze. 'Nu moet ik snel weg, want ik werk vandaag.'

'Dank je voor alles', zegt haar vader.

Martine geeft hem een kus op zijn wang.

Hoofdstuk 3

Martine werkt vier dagen per week. In een winkel met kinderkleding en speelgoed.

De mensen die in de winkel werken, krijgen korting.

Ze betalen minder voor de kleding.

Dat is fijn voor Inge en Lars.

Daniël past niet meer in de kleren uit deze winkel.

De winkel gaat om tien uur open.

Eigenlijk moet Martine er iets eerder zijn. Maar dat lukt vaak niet.

Daarom blijft ze wat langer na sluitingstijd.

Dan helpt ze met opruimen. Of met pakketten maken voor klanten die via internet bestellen.

De winkel is van Christa. Ze is een fijne baas.

In haar pauze gaat Martine snel naar de apotheek.

Die is vlakbij haar werk.

Er zijn heel weinig apotheken in dit gebied.

Daarom is het vaak erg druk bij deze apotheek.

Martine staat bijna een half uur in de rij.

Zo rust ik natuurlijk nooit uit, denkt ze bij zichzelf.

Terwijl ze op haar beurt wacht, eet ze een boterham.

Eindelijk is Martine aan de beurt. 'De bezorger komt altijd tussen zes en zeven uur', zegt ze.

‘Mijn vader is dan thuis. Maar gister kwam de bezorger eerder.’

De mevrouw van de apotheek haalt haar schouders op. ‘Dat kan. We hebben een nieuwe bezorger. Die rijdt misschien anders.’

‘Maar hoe weet mijn vader dan hoe laat hij thuis moet zijn?’, vraagt Martine.

Dat weet de mevrouw van de apotheek ook niet.

Martine gaat snel terug naar haar werk.

Het is druk in de winkel. Vooral moeders met baby’s en peuters.

Later die middag is Martine alleen in de winkel.

Christa is even naar het postkantoor.

Er komt een klant binnen. Hij kijkt naar de enorme knuffelbeer die al tijden in de etalage staat.

‘Ik ben vandaag opa geworden’, vertelt de man.

‘Gefeliciteerd!’, zegt Martine hartelijk.

‘Omdat u vandaag opa bent geworden, mag ik u twintig procent korting geven op deze beer.’

De klant kijkt haar verrast aan.

Stralend loopt hij even later de winkel uit. Mét de beer.

Als Christa terug is, wijst Martine op de lege plek.

‘Heb je die beer verkocht?’, vraagt Christa blij.

Martine noemt het bedrag.

‘Gewéldig! Ik ga meteen kijken wat ik op die lege plek wil zetten. Goed gedaan, Martine!’

Een compliment. Dát had Martine nodig.

Ze vertelt wie hem gekocht heeft en waarom.

Christa grinnikt.

‘Korting omdat hij opa is geworden? Prima smoes.

Ik was al bang dat we die beer nooit zouden verkopen!’